

*God mijn God, ik zoek naar U,
al wat ik ben dorst naar U.
(Psalm 63)*

Het leven van zuster Josephita begon in 1939 in een liefdevol gezin. Al op jonge leeftijd werd zij geraakt door het leven van de Heilige Theresia van Lisieux, ook wel kleine Trees genoemd. Zij voelde een zekere verwantschap met haar. Theresia koos ervoor te leven met en voor God. Ook zuster Josephita maakte die keuze en voelde zich eveneens geroepen haar leven in dienst van God en mensen te stellen. Zij was ervan overtuigd, dat Hij alleen onvoorwaardelijk liefdevol en trouw was. De liefde leven, dat probeerde zij na te streven, ze zag dat als een levensopdracht. In 1958 trad zij in in de Congregatie van de Liefdezusters van de Heilige Carolus Borromeus. Daar was ook haar zus zuster Baptista, die nog maar zo kort geleden overleden is.

Vele jaren heeft zuster Josephita als kraamverzorgster op verschillende plaatsen haar beste krachten gegeven voor pasgeboren kinderen, onschuldig, vol verwachtingen, spontaan. Zij hield van hen en uiteraard van de moeders. Het waren kleine wonderen die geboren werden en vol belofte op de wereld kwamen. Telkens weer ervaarde zij met de moeders deze mooie kostbare levende geschenken. Zuster Josephita kon dit heel echt en puur beleven. Het waren voor haar verwijzingen naar God, de gever van dit alles. Het stemde haar dankbaar en blij.

Door de jaren heen bouwde zij een sterke band op met zuster Cornela z.g. met wie zij lang samen woonde. Ook had zij goede contacten met haar familie, hierbij niet te vergeten met haar zus en medezuster zuster Baptista. Ze baden dikwijls samen het rozenhoedje hetgeen beiden kracht en sterkte gaf. Zij beleefden ieder op heel persoonlijke wijze hun roeping en lieten elkaar hierin vrij.

Langzaam maar zeker sloop het spook van vergeten bij zuster Josephita binnen. Verschillende tekenen wezen hierop. Het bracht verdriet en onmacht met zich mee. Tegelijkertijd ook aanvaarding en acceptatie van het onvermijdelijke. Opname in Bergweide was noodzakelijk en de enige weg om de juiste zorg te ontvangen. En dan te weten, dat zij daar zelf ook zorg aan medezusters had gegeven. Zij bleef echter een liefdevolle medezuster, tevreden en dankbaar. De verzorgenden hielden van haar, zij wist ondanks haar beperkingen van niet meer weten hun harten te winnen. Haar glimlach, teken van tevredenheid. zullen we niet licht vergeten. Dit liet zij ook zien aan haar familie en medezusters. Heel trouw bezocht haar familie haar en leefden mee met het onomkeerbare proces.

Dank zuster Josephita, dat je met alle beperkingen nog zoveel hebt mogen betekenen. We wensen je toe, dat God die je zo eerlijk zocht, je met open armen zal ontvangen.

Graag willen we eindigen met volgende tekst die je zo dierbaar was.

*Op de bodem van je ziel
daar speelt een kleine vlam;
in de warmte van je hart
daar brandt een zachte gloed;
in de stilte van je wezen
daar straalt een licht.
Daar ben Ik jou
daar ben jij Mij
daar is leven
daar geef ik mij
en ontvang ik Jou
daar geef jij Mij
wat je leeft en bent.
Het Al trilt in jou,
doordringt jou,
doorzingt jou.
Het Al omgeeft jou,
verheugt jou,
draagt jou.
Glans van Mijn wezen,
Beeld van Mijn zijn,
Aangezicht van Mij.*

K. Douven

Lieve zuster Josephita, rust nu in vrede bij God.

Zusters Onder de Bogen

In dankbare herinnering

Zuster Josephita

Steventje Henrica van de Wetering

Geboren op 10 juli 1939 te Hoogland
Geprofest op 19 november 1961 te Maastricht
Overleden op 30 mei 2024 te Heerlen
Begraven op 5 juni 2024 te Rijckholt